

Optimistresan

Optimistresan

(med GSS till Prag, sommaren '95 - en underbar komedi.)

del 1.

Denna resa kom som en överraskning. Den var absolut inte planerad. Vid en tillställning med GSS (inte Göteborgs Seglarsällskap utan Göteborgs Skrivarsällskap) dök denna möjlighet upp i slutet av april, och godtrogen som man var tecknade man sitt namn på en intresseanmälningslista utan bindande förpliktelser, utan onda aningar och fullkomligt naivt. Hur det nu var blev det 17 deltagare i resan av vilka en händelsevis blev undertecknad.

Det var ju naturligtvis fullständigt dåraktigt att resa söderut mitt i sommaren, men denna resa på tio dagar var billig, och inkvarteringen skulle vara god, ungefär som på Cypern, med egna hotellägenheter strax intill staden med kylskåp på rummet och gränslös frukost, plus flera teaterbesök, kulturjippon och möten med berömda tjeckiska kulturpersonligheter, exempelvis enligt vissa önsketänkanden presidenten, som ju var poet och pjäsförfattare och som alltså borde ha goda förbindelser med GSS.

Nu blev det inte riktigt så. Resan till Prag skedde i buss 20 timmar nonstop med middag på båten omkring midnatt och lunch på en bensinmack någonstans i Berlintrakten under 15 minuter. På bussen kunde man dricka kaffe för tre kronor, men kvaliteten på kaffet var enligt priset. Visste man inte att det skulle vara kaffe hade man spottat ut det i brist på identifierbar smak.

Hotellet låg 9 km utanför staden i ett grått betongförstadsområde, som senare vid jämförelse med andra förstäder skulle visa sig vara det närmaste ren slum man kunde komma i Prag. Det var ett hotell för pendlare, dvs. gäster som kom till staden bara för att arbeta fem dagar i veckan, ha någonstans att sova och fara hem till lantbyarna till helgerna. Rummen hade Kafka-artade slussmekanismer, dvs. varje rum var tvåbäddsrum, till varje rum fanns det bara en nyckel, två rum var alltid ihop och hade en gemensam ingång med lås och extra nyckel, och till rumskorridorerna var det en ingång med lås som endast portieren kunde öppna. Man kan föreställa sig de praktiska problemen. Det var liksom bäddat för strul så ordentligt, att undvikandet av strul helt enkelt var omöjligt.

Dock hade hotellet en bar som hette "Barbar". Det var ett litet rum med små bord med vita dukar, ungefär som besättningsmännen på en lastbåt eller ett sämre klassens pensionats tarfliga frukostrum, och där kunde man faktiskt beställa och intaga drinkar, kaffe och juice men ingen mat.

Om alltså de praktiska omständigheterna var de simplaste och torftigaste tänkbara var dock resällskapet det bästa tänkbara, både unga entusiaster och gamla krutgummor, erfarna levnadskonstvetraner och äventyrslystna pionjärer, alla positiva och glada och utan att någon spottade i glaset. Sällskapetets otroligt höga standard var så överraskande att resan måste bli oförglömlig och särpräglad bara därför. Det var liksom klart från början och oundvikligt att undvikandet av enbart glada stunder i detta sällskap helt enkelt var omöjligt.

En annan attraktion i Prag, som delvis blev avgörande för min medverkan, var att doktor Sandy signalerat att han skulle vara där en god del av sommaren. Nu blev det inte en god del av sommaren, ty våra första dagar i Prag var så glödgheta och tryckande, att doktor Sandy redan till söndagen beslöt att plötsligt förflytta sig till Warszawa, men vi fick åtminstone en hel dag ändå tillsammans. Vad han då hade att avslöja om sitt nya stora projekt var mera kontroversiellt än lustigt och kanske mera en eventuell seger genom döden än någon klar seger för livet, men jag såg ändå fram

emot mitt möte med honom med spänning, vilken ej alltför lindrigt hade visat sig vara befogad.

del 2.

Doktor Sandy förde mig omkring både till de mest idealiska turistställen och riktigt ruffiga gamla typiska Pragställen från den gamla eran och hjälpte mig dessutom återfinna mina egna gamla stamställen. Vi hade en präktig lunch på Club Lavka vid floden precis vid sidan av Karlsbron på västra stranden, ett otroligt ställe genom sin enorma variationsrikedom med både terrassrestaurang, trädgårdsrestaurang, diverse barer och nattklubbar och med Smetana själv krönande det hela som bronsstaty tankfullt blickande ut över Moldau. Ett helt annat ställe var restaurang Arkadia där vi åt middag, ett gammalt sjaskigt ställe med full middag för 39 tjeckiska kronor, där det bara satt tjecker av den gamla sorten, som om 1989 bara hade varit en vindpust precis som 1968. För att komma till detta ställe måste man gå in i en lång mörk gång, där det längst inne fanns en hiss med bara en enkel hissdörr. Denna hiss förde upp i tredje våningen, där det bredde ut sig den mest vräkiga tänkbara restaurang med plysch soffor och väldiga barlokaler samt en terrass i parisisk stil. Prag har ju en sorts släktkänsla med Paris, dess finaste gata är bulevarden Pariszka, och när någonting skall göras fint i Prag skall det erinra om Paris. Så långt var allt gott och väl i vår idealiska samvaro på detta gammal-tjeckiska ställe där allt luktade 50-tal; men vad doktor Sandy hade att berätta var inte lika lustigt. Han hade ett mycket svårt fall att framlägga.

"The case I have to deal with is very tricky and controversial. You can't imagine."

Och på fullt allvar presenterade han för mig nödvändigheten av en totalliberalisering av all narkotika.

"This is against my own nature, but it is the only possible way out. You can't avoid it by resisting it. You have to deal with it closely and go through it."

Han grundade sitt argument på att huvudlockelsen med all narkotika var att den är förbjuden och därför så spännande. Så länge droger förblir förbjudna kommer de att förbli lockande och spännande. Enda sättet att beröva alla världens droger deras attraktion är att avkriminalisera dem, beröva dem deras aura av förbjuden hemlighetsfullhet, ta bort deras spänning med att göra dem lättillgängliga och helt enkelt avromantisera dem och göra dem så prosaiska och förödande banala som de egentligen är.

"I am very well aware that almost no doctor could agree with me on this. Too many patients would kill themselves. So what. Let them kill themselves if they are foolish enough not to appreciate life. The world won't miss them. If somebody really wants to kill himself there is no qualified doctor in the world who is capable of stopping him. Let them all kill themselves. That will help curing the epidemic, and that will be only warning examples to others."

Denna ytligt sett cyniska slutsats var dock inte det värsta av problemet. Doktor Sandy hade verkligen gått på djupet sedan senast och lärt känna sin fiende.

"Do you think this is easy for me, to state such a solution? My worst enemies are not all normal impeccable doctors who refuse to allow any drug liberalism. The cleverest drug dealer brains know very well that a liberalisation of drugs would imperil the whole market, which happens to be the most prolific business in the world. They are my worst enemies, and if they really knew me they would instantly dispose of me in the same mysterious way as some people disposed of your great Olof Palme: most brutally with total impertinence och cynicism and with no clues to the crime. They would even make my body disappear without a trace, because they know how, and that is worth doing if the victim isn't prominent."

Han presenterade alltså där inför mig mellan fyra ögon motivet och metoden till hur han skulle kunna mördas, och han betecknade de värsta gangstrarna inom den turkiska regeringen, kurdutrotarna, som menlösa barn i jämförelse med hjärnorna bakom den internationella drogtrafiken. *"So if I suddenly die in Turkey seemingly by Turks or Kurds, don't believe in appearances. Turks may desire to kill me, but the mafia brains will surely try to kill me if they find me."*

Helt lamslagen inför hans argument kunde jag inte förbli. Min stora invändning mot alltsammans var fiaskot i Zürich, där den politik han förespråkade faktiskt hade tillämpats och misslyckats totalt: i stället för att missbrukarna hade förbrukats och tröttnat hade de trivts och multiplicerat sig. *"That experiment was very interesting and especially why it failed."* Han menade att rika intakta länder som Schweiz och Sverige mycket väl kunde ha råd med att bekämpa narkotikan konventionellt och att sådana länder med välbevakade gränser också hade resurser och praktisk möjlighet att hålla sig själva tämligen drogfria. Sitt legaliseringsprogram trodde han mest på för stora oöverskådliga länders del, som Amerika, Tyskland, Frankrike, England, Italien, Spanien och även drogmässigt lättillgängliga länder som Grekland, Marocko, Thailand m.fl. där det var direkt idiotiskt att kriminalisera narkotikainnehav.

Summan av vårt samtal var dock att jag kände en betydande oro för min gamle doktor, denne lille åldrande man, som till sättet och personligheten påminde mycket om vår kände vän Sven Evander i Göteborg, och som nu i sina vidlyftiga engagemang i Turkiet för kurdernas sak och i det globala narkotikaproblemet, som han betecknade som *"the greatest evil in history"* på grund av dess profitörer, nu i mina ögon hotade att ta sig vatten över huvudet. Desto angelägnare blir det för mig att hålla stadigare kontakt med honom framöver.

Det var så hett i Prag i dessa dagar att doktor Sandy redan följande dag beslöt att förflytta sig till Warszawa, varför vår första dag tillsammans i Prag även blev den enda.

Vi tar inte ställning till doktor Sandys ytterst kontroversiella lösning till problemet. Det finns bara ett politiskt parti i Europa som nästan skulle vara överens med doktor Sandy, nämligen "D66" i Holland, som dock bara vill legalisera lättare droger. Fritänkarens hållning i frågan är att låta utvecklingen och framtiden avgöra, med reservation för möjligheten att doktor Sandys lösning kan visa sig ha varit den enda effektiva.

Emellertid finns det även en annan bov i dramat, som följande insändare tydligt visar:

"Många förfasar sig över ungdomsbrottsligheten. Man hör dagligen via massmedia om knivslagsmål, drogmissbruk, osv., och vuxna förfasar sig.

Så gör även jag, en medelålders mamma, men när man verkligen lyssnar till rocklåtarnas amerikanska eller engelska texter kan man bli mörkrädd. Budskapet i många house/ravelångmixar är att man finner lyckan i droger som kokain och ecstasy och hur man av misstag sedan (påverkad av dessa lyckodroger) mördar människor som man hatar.

Efteråt när folk ligger blödande på gatan ser man att man på grund av drogdimman haft ihjäl fel person. Många house/ravelåtar detaljbeskriver stämningen i städer som Amsterdam och fattigkvarteren i New York och London, och hur man lycklig svävar fram i dunket från suggestiva rytmer alltmedan drogerna får en att lämna den trista verkligheten.

Musiken får en att tänka bisarra, psykopatiska tankar, och allt hat man har inom sig lossnar när man kört kniven i någon. Hur står det egentligen till med censuren? Finns det över huvud taget vuxna människor som avlyssnar texterna? Man talar så

ofta om film- och videovåld, men jag tror musiken påverkar ungdomarna ännu mer då många av dem lever dygnet runt med dessa sjuka budskap dunkande i huvudet."

sign. "*Scorpio - 46*".

Insändaren tangerar hypotesen att rocklåtar genom videorullar eller ravepartyn kan fungera som ett slag av hjärntvätt, som faktiskt kan "programmera" ungdomar till både drogmissbruk och våldshandlingar gärna i förening med varandra. Faktum är att väldigt många, som tvingas höra musik som de inte vill höra på kaféer, på restauranger, i varuhus eller andra offentliga ställen, ofta upplever denna musik, som vanligen då är öronbedövande rockmusik, som ren hjärntvätt, som det är omöjligt att skydda sig mot, då man kan blunda för syner man inte vill se men inte sluta sina öron för vad man inte vill höra.

Vidare är det häpnadsväckande att musik av detta slag, d.ä. hårdrock och dylikt, som alla kunniga musiker uppfattar som direkt barbarisk, gives extremt mycket utrymme i massmedia, särskilt dagspressen, - exempelvis handlar i regel Göteborgs-Postens Avenybilaga varje veckoslut nästan enbart om barbarisk musik som sålunda främjas med alla ekonomiska och massmediala medel, medan man får skatta sig lycklig om man någon enda dag i veckan i dagspressen hittar någon pytteliten notis om riktig musik, exempelvis nyinspelningar av Mendelssohns stråkkvartetter eller senaste nytt om Sir George Solti, världens största och äldsta dirigent, som fortfarande arbetar hårt fastän han är över åttio.

del 3 : *Teater i Prag*

Vi bevistade två teaterföreställningar, "Legender om det gamla Prag" på Svarta Teatern och "Cirkus" på den berömda Laterna Magica. Båda föreställningarna var pantomimteater kompletterad med film, på Laterna Magica rentav Cinerama. Kombinationen är en fullständig fullträff konstnärligt och har oöverskådliga utvecklingsmöjligheter, i synnerhet om det som här dessutom förenas med balett och extraordinära fantasi effekter. Dock är det för mycket sagt att denna pantomimteater med film är teaterkonstens räddning och framtidens teater. Pantomimen kan aldrig ersätta dialogdramat hur suveräna bild- och ljudeffekter pantomimen än kompletteras med. Detta är ett fantastiskt språng framåt för pantomimteatern men betyder ingenting för dramats utveckling.

Dessa båda föreställningar var sins emellan mycket olika trots den likartade formen. "Legender om det gamla Prag" begagnade Ahasverusgestalten för att åskådliggöra ett kaleidoskop över Prags historia med tyngdpunkt på det mystiska och sagolika, där hjärtpunkten utgjordes av det judiska Prag med betagande musikillustrationer. Svarta Teatern har fått sitt namn genom sin uppfinning av helt svartklädda scenarbetare som i mörkret kan göra vad som helst på scenen utan att de märks. Det finns sammanlagt sju "svarta teatrar" i Prag av vilka denna var den ursprungliga.

Laterna Magicas föreställning var då både mera virtuos och mera lättsam. Bitvis nådde föreställningen svindlande konstnärliga höjder genom sin Fellini-inspirerade karakterisering av huvudrollerna: två clownar, en ljuv primadonna (gestaltad som Botticellis "Venus uppstigande ur havet") och en demonisk cirkusdirektör; men man saknade Svarta Teaterns djupare tyngd och mystik, då denna Cirkus-föreställning var tämligen ytlig och lättsam och nästan som en matiné och barnföreställning. Svarta Teatern förmedlade Prags magi och själ på ett genomgripande sätt medan Laterna Magicas föreställning mest bara var en ytterst kvalificerad underhållning.

Den "riktiga" teaterns framtid och utveckling har ifrågasatts, och många menar att den rentav är döende och utkonkurrerad av film och TV. Emellertid har ingen faktor varit så betydelsefull för teaterkonstens nedgång som alla dess misslyckade experiment med att finna nya vägar och former i avantgardistisk och modernistisk riktning. Ett grekiskt eller Shakespearedrama kan aldrig göras rättvisa i modernistiska omtolkningar. Klassiska dramer kräver den dekor och de tidsenliga kostymer som deras historiska handling nödvändiggör för den rätta effektens skull, och detta är och förblir den klassiska teaterkonsten, som i första hand beror av det talade ordet. Menligt för denna teaterkonst är försluddring av språket, strykning i texterna, pietetslös scenografi och framför allt slarvig diktning. Vad som däremot kan utveckla och hjälpa denna teaterkonst vidare är ljud effekter och, som i Prags Svarta Teatrar och Laterna Magica, filmeffekter, varigenom den klassiska teatern faktiskt kan tillföras en extra dimension, så att filmen, i stället för att konkurrera ut teatern, blir ett medel för att framhäva teaterns avgörande fördelar som scenisk konst framför alla andra.

En nackdel dock med en sådan teknokratisering av teatern är sådana föreställningars tilltagande sårbarhet. På Laterna Magica gick filmen av i början på föreställningen, varför föreställningen avbröts för ett långt uppehåll och sedan måste tas om från början. En föreställning som blir helt beroende av tekniska hjälpmedel måste tyvärr bli desto mer sårbar för oförutsedda omständigheter ju mer tekniska hjälpmedel den är belastad med. Om den har både ljudband, film och ljussättning finns där tre faktorer som när som helst kan gå sönder, medan den mänskliga faktorn, den enda svaga biten i en riktig teaterföreställning, är betydligt mindre sårbar än tekniska sådana, då mänskliga brister kan suffleras bort, men ingen sufflör biter på en trasig maskin som inte vill samarbeta.

del 4 : *Det judiska Prag*

Det har sagts att Prag var judiskt redan innan tjeckerna kom dit. Prag har alltid förknippats med judendomen kanske mera intimt än någon annan europeisk stad, - de enda konkurrenterna skulle vara Amsterdam och Antwerpen. Judarna i Prag kunde nå en procenthalt av befolkningen på över 10%, och ibland kallade judarna över hela världen Prag för "Israels moder". Ändå har judendomen ingalunda skonats i Prag mer än någon annanstans.

De judiska kapitlen i Prag är många och fördelade under mycket olika historiska epoker, från Prags storhetstid under medeltiden fram till det Kafkas Prag som tyskarna självdestruktivt förstörde genom deportation av hela den judiska befolkningen till Theresienstadt och Auschwitz. Det är viktigt att komma ihåg att det judiska Prag alltid var tyskt. Kafka skrev på tyska, och utom judarna i Prag var ännu 1850 så mycket som 40% av stadens befolkning tyskatalande. De sista spåren av Prags tyska historia, från Habsburgs kejsare på 1500-talet till nationalismens genombrott efter 1850, totalförstördes av Hitler och nazisterna.

Av alla judiska kapitel i Prag är det dock särskilt ett som alltid förblir oförgämligt fascinerande, och det är senrenässansens Prag under Rudolf II, som dog 1612. Denne exotiske furste hade en jude till finansminister, Mordekai Maisl, och han umgicks med stadens judiska överrabbin, den legendariska rabbi Löw, på mycket intim fot och faktiskt mest bakom lyckta dörrar för att inhämta rabbinens råd och undervisning i hemliga ting som Kabbalariter och alkemi. Det var även Rudolf II som öppen hjärtligt tog hand om Giordano Bruno under dennes tid i Prag (1588), och i samband med dessa skumma personers gästspel i Prag får man inte glömma, att det även var här som doktor Faust (1480-1539) till stor del var verksam.

Rabbi Löws gestalt är dock den som mest tornar upp sig över seklerna i Prag som hjärtpunkt för alla dess judiska legender och sagor. Den mest namnkunniga av dessa är berättelsen om Golem, som på 1920-talet gjordes till en oförglömlig stumfilm. Golem gjordes av lera och ingavs liv av rabbi Löw som en sorts Frankensteins monster men mera sympatiskt. Golem var en superstark hjälpreda som hämtade vatten, sågade ved och utförde annat tråkigt fysiskt dagsverke. Men han spelade samtidigt rollen av en sorts skyddsängel för judarna i Prag även om det gick på tok ibland, när Golems övernaturliga krafter missbrukades. Till slut var det säkrast att skrota honom, som en robot som löpt amok en gång för mycket.

Kvar idag av det judiska Prag finns bara några gamla synagogor, rådhuset och begravningsplatsen. Hela den judiska stadsdelen Josefov sanerades omkring sekelskiftet, och tvärs genom hela området drogs Prags vackraste gata, Pariszka, som en boulevard importerad direkt från Paris. Ändå förblir stämningen kvar i staden av det evigt judiska Prag, och det beror mest på den fantastiska gravgården.

Inom ett litet område stort som en rosenträdgård ligger 12,000 judar begravda från nästan hela detta millennium. Då området var så litet måste samma gravvytor användas om och om igen, så att det ligger tolv varv med lik i den backiga skogen av gravstenar, som står så tätt, att de ofta lutar sig mot varandra. Gravgården förlämnar därmed den exakta stämningen av hur det var med trängseln i ett judiskt ghetto. Något *Lebensraum* kunde det aldrig bli tal om. Judarna i Prag utsattes för ständiga likvideringar under olika epoker, men de tätt sammanträngda gravstenarna med sina inskrifter lever kvar med sitt eget oförytterliga liv och är så levande i sin tysta vittnesbörd som om de med säkerhet skulle överleva hela mänskligheten med sin innerliga judiska melankoli.

Pogromerna har till och med fortsatt efter det andra världskriget. Till följd av sexdagarskriget 1967, när Israel besegrade alla sina grannar, beslöt den dåvarande tjeckoslovakiska regeringen (efter 1968) att utplåna alla judiska namn från en synagoga, som ingraverats där som minne av deras deportation till Auschwitz under andra världskriget. Efter 1989 har man börjat om från början igen med återingraveringen av alla dessa namn, ett minutiöst precisionsarbete som kräver år av möda och finansiering.

del 5 : GSS osäkrar Prag

Det var ju liksom bäddat från början för komplikationer i GSS:s vistelse i Prag. Hotellet var ju rena Kafkainteriören med dubbla slussar till både korridorer och dubbla sovrum med bara en nyckel. Inte bara hotellet var ytterst väl organiserat med sin Bar Barbar som lördag kväll stängde klockan 22 på grund av oförutsedda bestämmelser, med sina slussanordningar till korridorerna som bara personalen kunde öppna, och med sina intrikata rumsanordningar som gjorde att man i ett visst tillstånd inte längre kunde ta sig in på sitt rum utan att bryta sig in från gårdssidan, vilket var lätt gjort då det bara var att kliva in genom fönstret direkt från trädgården; utan även reseprogrammet var ytterst väl organiserat. Särskilt kom den väl övertänkta precisionsorganisationen till kritan vid tillfällena då det krävdes improvisation. Ett sådant tillfälle var när hela GSS (17 personer) hade varit på studiebesök vid en ölfabrik ute på vischan någonstans, väl kamouflerad i grönskan ungefär som ett experimentellt koncentrationsläger, där alla besökare trakterats frikostigt på mer än vad de orkade dricka, vilket tillfälle ingen varit dum nog att inte utnyttja till övermaximerade gränser, med den påföljd att busschauffören på vägen tillbaka vägrade släppa av sällskapet i centrala Prag. De sjuutton ölundersökarna släpptes i stället av i Florens, som en busstation hette, varifrån de fick bege sig vart

de ville på egen hand. På något sätt lyckades de villa in sig till centrala Prag, men sedan var det slut på den perfekta organisationen.

Saken var den att det regnade, och just vid detta tillfälle hade det organiserats gruppfotofering på Vaclavplatsen. Samtidigt var betydande minoriteter i gruppen mer hågade att finna något ätbart matställe än att bli fotograferade i hällregn, när de var tämligen hungriga, då hela dagen gått åt till att inspektera ölframställning utan annan förtäring än bara öl, och det redan var sent på eftermiddagen. Att under rådande omständigheter organisera en professionell gruppfotofering i hållande regn erbjöd vissa svårforcerade svårigheter, då ständigt mindre grupper inom gruppen inte infann sig, när de strävade åt olika håll mot olika matställen och främst undan regnet. Hur gruppbilderna sedan blev förtäljer inte historien, men de torde ha blivit tämligen söliga, solkiga och nedblötade med hängande hårtestar över ansiktena som fordrade att vridas ur...

Sedan gällde det att finna en för tillfället lämplig restaurang. Bara för att komma under tak (- vid Vaclavplatsen finns det nästan bara uteserveringar,) föreslog någon att man skulle anlita en billig förträfflig restaurang nere i tunnelbanestationen, vilket förslag mottogs med acklamation - vad som helst för att komma bort från regnet! Det visade sig dock bara att den förträffliga efterlängttade restaurangen inte fanns i just den tunnelbanestationen. Eller visserligen fanns den säkert där, men även Prags tunnelbanestationer har sina högt utvecklade Kafkasystem med utstuderat tillkrånglade labyrinter, så när något söks där hittas det inte. Restaurangen fanns säkert där förvisso, det var alla säkra på, men i en annan ända och nedgång eller uppgång, som inte direkt var tillgänglig, då det fanns så många som alla var så avlägsna från varandra. Så det var bara att gå upp i regnet igen, vilket hela gruppen tappert gjorde.

Vad som sedan följde var en oändlig vandringsfärd i ösregnet på jakt efter restauranger i Prag som inte var uteserveringar, varvid sådana unika etablissemang just då inte stod någonstans att finna. Till slut hittades ett idealiskt ställe med tacknämliga priser, som dock visade sig bara ha sallad på menyn. Under denna ack så heroiska men tröstlösa vandring glesnade leden på ett anmärkningsvärt sätt, då ingen fattade vart fler och fler tog vägen. De bara försvann. Måttet rågades när stommen av gruppen slutligen fann sig tillbaka på exakt samma ställe var den utgått ifrån efter den blöta och pinsamt minnesvärda gruppfotoferingen.

Av de mindre upplösta grupperna hamnade slutligen en inne på en ölbar där det åtminstone fanns mera öl. En annan hamnade inne på ett sjapp där det spelades öronbedövande rockmusik medan televisionerna samtidigt visade "Dallas" utan ljud. Vart de övriga tog vägen förtäljer inte historien, men vill det sig riktigt illa går väl somliga förlorade GSS-medlemmar kvar där i ösregnet allt ännu och letar efter andra förlorade GSS-medlemmar eller efter förlorade billiga restauranger nere i Kafka-tunnelbanans outgrundliga labyrintmysterier utan ände....

(Optimistresan förväntas fortsätta i Budapest nästa år.)